

Obliczenia naukowe

Lista 3

Arkadiusz Ziobrowski

229728

1 Zadanie pierwsze

1.1 Opis problemu

Celem zadania była implementacja funkcji, rozwiązującej równanie $f(x) = 0$ metodą bisekcji.

1.2 Rozwiązanie

W języku programowania Julia została zaimplementowana funkcja o następującej sygnaturze:

```
function mbisekcji(f, a::Float64, b::Float64, delta::Float64, epsilon::Float64),
```

gdzie f to funkcja $f(x)$ zadana jako funkcja anonimowa, a oraz b to końce przedziału początkowego, zaś δ i ϵ to żądane dokładności obliczeń. Funkcja powinna zwracać czwórkę uporządkowaną (r, v, it, err) , gdzie r to przybliżenie pierwiastka równania $f(x) = 0$, v to wartość $f(r)$, it to liczba wykonanych iteracji, a err to sygnalizacja błędu, który nastąpił w trakcie obliczeń.

```
1: function MBISEKCJI(f, a, b, δ, ε)
2:     u ← f(a)
3:     v ← f(b)
4:     e ← b - a
5:     if sgn(u) = sgn(v) then
6:         return error
7:     end if
8:     e ← e/2
9:     c ← a + e
10:    w ← f(c)
11:    while |e| > δ ∧ |w| > ε do
12:        if sgn(w) ≠ sgn(u) then
13:            b ← c
14:            v ← w
15:        else
16:            a ← c
17:            u ← w
18:        end if
19:        e ← e/2
20:        c ← a + e
21:        w ← f(c)
22:    end while
23:    return (c, w, it, err)
24: end function
```

Powyższy pseudokod prezentuje algorytm bisekcji. Metoda bisekcji polega na połowieniu przedziału początkowego i wyborze lokalizacji miejsca zerowego w dwóch podziałach przy pomocy funkcji sgn . W liniach 5-7 następuje sprawdzenie czy wartości funkcji na krańcach przedziału początkowego mają różne znaki. W liniach 8-10 wyznaczamy punkt środkowy i wyliczamy odpowiadającą mu wartość funkcji f . Następnie iterujemy aż do momentu, gdy spełnione jest przynajmniej jedno z żądanych przez nas kryteriów, czyli gdy błąd jest wystarczająco mały lub wartości funkcji f w punkcie środkowym jest bliska zeru. W liniach 12-18 podejmowana jest decyzja, w której części połowionego przedziału znajduje się miejsce zerowe. Na mocy własności Darboux, jeśli funkcja jest ciągła w przedziale $[a, b]$ i zmienia w nim znak, to funkcja ta musi mieć zero w (a, b) . Sprawdzamy zatem, czy znak funkcji zmienia się dla $f(a)$ i $f(c)$ oraz dla $f(c)$ i $f(b)$. Zmiana znaku dla $f(a)$ i $f(c)$ pokazuje, że miejsce zerowe znajduje się w przedziale $[a, c]$. W linii 13 nadpisujemy przedział nową wartością. Dla $sgn(f(c)) \neq sgn(f(b))$ postępujemy analogicznie. W liniach 19-21 ponownie wyznaczamy punkt środkowy, tak samo jak w liniach 8-10.

Zastosowane rozwiązania W algorytmie zostało zastosowanych kilka rozwiązań, do których warto dodać krótki komentarz. Do rozpoznawania znaku funkcji została użyta funkcja *sgn*, ponieważ zastosowanie $f(a)*f(c) < 0$ wprowadza zbędne mnożenie, które ponadto może powodować nadmiar lub niedomiar. Również wyznaczanie środka przedziału jako $a + e/2$, zamiast $(a + b)/2$ pozwala uniknąć błędów. Wartości **err** w czwórce uporządkowanej (**r**, **v**, **it**, **err**) służą jako flagi błędów dla metody bisekcji. W implementacji w języku Julia mogą przyjmować wartości odpowiadające błędom braku zmiany znaku, nieprawidłowych argumentów funkcji, bądź też wskazujące na poprawne działanie algorytmu.

2 Zadanie drugie

2.1 Opis problemu

Celem zadania była implementacja funkcji, rozwiązującej równanie $f(x) = 0$ metodą Newtona.

2.2 Rozwiązanie

W języku programowania Julia została zaimplementowana funkcja o następującej sygnaturze:

```
function mstycznych(f, pf, x0::Float64, delta::Float64, epsilon::Float64, maxit::Int),
```

gdzie **f** to funkcja $f(x)$ zadana jako funkcja anonimowa, **pf** to pochodna funkcji $f(x)$ zadana jako funkcja anonimowa, **x0** to przybliżenie początkowe, zaś **delta** i **epsilon** to żądane dokładności obliczeń, a **maxit** to maksymalna dopuszczalna liczba iteracji. Funkcja powinna zwracać czwórkę uporządkowaną (**r**, **v**, **it**, **err**), gdzie **r** to przybliżenie pierwiastka równania $f(x) = 0$, **v** to wartość $f(r)$, **it** to liczba wykonanych iteracji, a **err** to sygnalizacja błędu, który nastąpił w trakcie obliczeń.

```
1: function MSTYCZNYCH(f, pf, x0, δ, ε, maxit)
2:     v ← f(x0)
3:     if |v| < ε then
4:         return (x0, v, it, err)
5:     end if
6:     for k = 1 to maxit do
7:         if |pf(x0)| < macheps then
8:             return error
9:         end if
10:        x1 ← x0 - v/f'(x0)
11:        v ← f(x1)
12:        if |x1 - x0| < δ ∨ |v| < ε then
13:            return (x1, v, it, err)
14:        end if
15:        x0 ← x1
16:    end for
17:    return error
18: end function
```

Powyższy pseudokod prezentuje algorytm Newtona. Polega on na rekurencyjnym zastosowaniu wzoru $x_{n+1} = x_n - f(x_n)/f'(x_n)$, zaczynając od x_0 , będącego przybliżeniem zera r . W linii 2 liczymy wartość funkcji dla zadanego przybliżenia, a następnie sprawdzamy, czy nie osiągnęliśmy zadanej precyzji wartości funkcji. Iterujemy aż do spełnienia warunków w linii 12 lub osiągnięcia maksymalnej liczby iteracji. W liniach 7-9 wartość pochodnej funkcji f w punkcie x_0 jest porównywana z wartością bliską zeru. W przypadku, gdy tak jest zwracamy błąd, gdyż funkcja nie będzie zbieżna do interesującego nas wyniku, bądź będzie zbiegać zbyt wolno. W linii 10 zastosowany został podany wcześniej wzór rekurencyjny. W liniach 12-13 sprawdzamy, czy różnica między punktem x_0 , a x_1 jest mniejsza od zadanej δ lub czy wartość funkcji dla punktu x_1 co do wartości bezwzględnej jest mniejsza od zadanego ϵ .

Zastosowane rozwiązania Podobnie jak w przypadku metody bisekcji, wartości `err` w czwórce uporządkowanej (`r`, `v`, `it`, `err`) służą jako flagi błędów dla metody Newtona. W implementacji w języku Julia mogą przyjmować wartości odpowiadające błędom przekroczenia maksymalnej liczby iteracji, nieprawidłowych argumentów funkcji, bądź też wskazujące na poprawne działanie algorytmu.

3 Zadanie trzecie

3.1 Opis problemu

Celem zadania była implementacja funkcji, rozwiązującej równanie $f(x) = 0$ metodą siecznych.

3.2 Rozwiązanie

W języku programowania Julia została zaimplementowana funkcja o następującej sygnaturze:

```
function msiecznych(f, x0::Float64, x1::Float64, delta::Float64, epsilon::Float64,
                  maxit::Int),
```

gdzie `f` to funkcja $f(x)$ zadana jako funkcja anonimowa, `x0` i `x1` to przybliżenia początkowe, zaś `delta` i `epsilon` to żądane dokładności obliczeń, a `maxit` to maksymalna dopuszczalna liczba iteracji. Funkcja powinna zwracać czwórkę uporządkowaną (`r`, `v`, `it`, `err`), gdzie `r` to przybliżenie pierwiastka równania $f(x) = 0$, `v` to wartość $f(r)$, `it` to liczba wykonanych iteracji, a `err` to sygnalizacja błędu, który nastąpił w trakcie obliczeń.

```
1: function MSIECZNYCH(f, x0, x1, δ, ε, maxit)
2:     fx0 ← f(x0)
3:     fx1 ← f(x1)
4:     for k = 1 to maxit do
5:         if |fx0| > |fx1| then
6:             swap(x0, x1)
7:             swap(fx0, fx1)
8:         end if
9:         s ← (x1 - x0)/(fx1 - fx0)
10:        x1 ← x0
11:        fx1 ← fx0
12:        x0 ← x0 - fx0 * s
13:        fx0 ← f(x0)
14:        if |x1 - x0| < δ ∨ |fx0| < ε then
15:            return (x1, v, it, err)
16:        end if
17:    end for
18:    return error
19: end function
```

Powyższy pseudokod prezentuje algorytm siecznych. Polega on na zastosowaniu zmodyfikowanego wzoru rekurencyjnego z metody Newtona, który ma następującą postać: $x_{n+1} = x_n - f(x_n) * (x_n - x_{n-1}) / (f(x_n) - f(x_{n-1}))$. Iterujemy dopóki nie zajdą warunki w linii 14, bądź nie osiągniemy maksymalnej liczby iteracji. W liniach 5-8 zamieniamy x_0 i x_1 oraz odpowiadające im wartości funkcji, gdy nie jest utrzymana nierówność $|f(x_0)| \leq |f(x_1)|$. Jest to niezbędne do zachowania poprawnej formy równania rekurencyjnego. W liniach 9-13 zastosowany jest podany wcześniej wzór rekurencyjny. W liniach 14-16 sprawdzamy, czy różnica między punktem x_0 , a x_1 jest mniejsza od zadanej δ lub czy wartość funkcji dla punktu x_0 co do wartości bezwzględnej jest mniejsza od zadanego ϵ .

Zastosowane rozwiązania Podobnie jak w przypadku metody Newtona, wartości `err` w czwórce uporządkowanej (`r`, `v`, `it`, `err`) służą jako flagi błędów dla metody siecznych. W implementacji w języku Julia mogą przyjmować wartości odpowiadające błędom przekroczenia maksymalnej liczby iteracji, nieprawidłowych argumentów funkcji, bądź też wskazujące na poprawne działanie algorytmu. Metoda siecznych jest bardziej efektywna od metody Newtona pod względem ilości wykonanych obliczeń. W metodzie Newtona niezbędne było obliczenie pochodnej funkcji f , natomiast w metodzie siecznych wystarczające jest obliczenie dwóch punktów x_n oraz x_{n-1} , a w kolejnych krokach algorytmu dla x_{n+1} tylko jednej nowej wartości funkcji f . Dlatego też algorytm siecznych może być w pewnych przypadkach szybszy od metody Newtona, mimo że jego nadliniowa zbieżność jest nieco wolniejsza niż kwadratowa zbieżność algorytmu Newtona.

4 Zadanie czwarte

4.1 Opis problemu

Celem zadania było wyznaczenie pierwiastka równania $\sin(x) - (\frac{1}{2}x)^2 = 0$ przy użyciu metod zaprogramowanych w zadaniu pierwszym, drugim oraz trzecim. Dla każdej z metod zostały podane parametry wywołania.

4.2 Rozwiązanie

W zadaniu zostały wykorzystane zaimplementowane wcześniej w języku programowania Julia funkcje, będące realizacjami metod bisekcji, stycznych i siecznych. Funkcje te zostały umieszczone w module `EquationSolving`, który musi zostać zaimportowany do programu przy pomocy instrukcji `using`, aby było możliwe korzystanie z wymienionych funkcji. Metody znajdowania pierwiastka zadanego równania zostały wywołane z następującymi argumentami:

- Metoda bisekcji z przedziałem początkowym $[1.5, 2]$, $\delta = \frac{1}{2}10^{-5}$ i $\epsilon = \frac{1}{2}10^{-5}$.
- Metoda Newtona z przybliżeniem początkowym $x_0 = 1.5$, $\delta = \frac{1}{2}10^{-5}$ i $\epsilon = \frac{1}{2}10^{-5}$.
- Metoda siecznych z przybliżeniami początkowymi $x_0 = 1.5$, $x_1 = 2.0$, $\delta = \frac{1}{2}10^{-5}$ i $\epsilon = \frac{1}{2}10^{-5}$.

4.3 Wyniki i interpretacja

	Miejsce zerowe x	Wartość $f(x)$	Liczba iteracji	Flaga błędu
Metoda bisekcji	1.9337539672851562	-2.7027680138402843e-7	16	0
Metoda Newtona	1.933753779789742	-2.2423316314856834e-8	4	0
Metod siecznych	1.933753644474301	1.564525129449379e-7	4	0

W powyższej tabeli zostały przedstawione wyniki wywołań funkcji dla zadanych argumentów. Metoda Newtona dała najbardziej dokładny co do wartości $f(x)$ wynik w stosunkowo małej liczbie iteracji. Mała liczba iteracji metody Newtona wynika z jej kwadratowej zbieżności. Cztery iteracje wykonała również metoda siecznych, dając jednak mniej dokładny wynik. Najmniej dokładny wynik uzyskała metoda bisekcji, kończąca swoje działanie po trzynastu iteracjach. Taka ilość iteracji wynika z liniowej zbieżności metody bisekcji.

Dla dobranych danych warto również przeanalizować działanie funkcji w kontekście czasu wykonania. Pozwoli to na porównanie szybkości metody Newtona i metody siecznych, które wykonały się jednakową liczbę iteracji.

	Czas (w sekundach)	Liczba iteracji
Metoda bisekcji	0.017236463	13
Metoda Newtona	0.019736448	4
Metod siecznych	0.015185165	4

Powyższa tabela pokazuje, że intuicje wiążące mniejszą liczbę iteracji z szybszym czasem wykonywania nie zawsze są poprawne¹. Metoda bisekcji z trzynastoma iteracjami wykonała się szybciej niż metoda Newtona z jedynie czterema iteracjami. Spowodowane to jest koniecznością obliczenia wartości pochodnej w algorytmie Newtona, co przekłada się na czasy wykonania. Tabela ta rozstrzyga również szybkość wykonania na korzyść metody siecznych w stosunku do metody Newtona. Metoda siecznych wykonuje się szybciej, gdyż nie wymaga obliczania pochodnej funkcji i w każdej iteracji musi obliczyć tylko jedną wartość funkcji (z wyjątkiem pierwszej, gdy są obliczane wartości $f(x_0)$ i $f(x_1)$).

4.4 Wnioski

Metody bisekcji, Newtona i siecznych dają zbliżone wyniki dla miejsc zerowych do 4 miejsca po przecinku. Różnią się jednak dokładnością wyniku i szybkością działania. Dobór odpowiedniej metody pozwala rozstrzygnąć konflikt między szybkością, a wiarygodnością programu. Dla zadanych w tym problemie argumentów najbardziej wiarygodną metodą jest metoda Newtona, zaś najszybszą (choć również zapewniającą zadowalający wynik) jest metoda siecznych.

5 Zadanie piąte

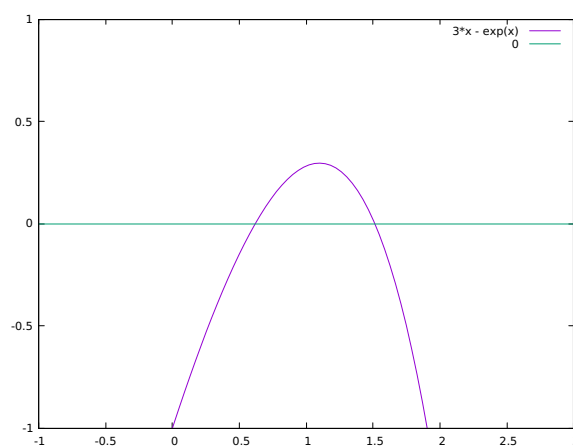
5.1 Opis problemu

Celem zadania było wyznaczenia takich x , dla których przecinają się wykresy funkcji $y_1 = 3x$ i $y_2 = e^x$. Do zadania miała zostać użyta metoda bisekcji z podanymi parametrami dokładności obliczeń.

5.2 Rozwiązanie

W zadaniu została wykorzystana zaimplementowana wcześniej w języku programowania Julia funkcja, będąca realizacją metody bisekcji. Funkcja ta znajduje się w module `EquationSolving`, który musi zostać zaimportowany do programu przy pomocy instrukcji `using`, aby możliwe było wywołanie wymienionej funkcji. Metoda bisekcji została wywołana z parametrami dokładności $\delta = 10^{-4}$ i $\epsilon = 10^{-4}$.

W miejscu przecięcia wykresów funkcje mają taką samą wartość. Korzystając z tej własności stworzyłem nową funkcję $y = y_1 - y_2 = 3x - e^x$. Miejsca zerowe nowej funkcji y będą miejscami przecięcia wykresów funkcji y_1 i y_2 .

Rysunek 1: Wykres dla funkcji $y = 3x - e^x$ stworzony przy użyciu narzędzia *gnuplot*

Aby wyznaczyć miejsca zerowe nowej funkcji y stworzyłem jej wykres, a następnie określiłem przedziały, w których znajdują się miejsca zerowe. Dla znalezionych przedziałów wywołałem funkcję odpowiadającą metodzie bisekcji z przedziałem i zadanymi dokładnościami jako argumentami.

¹Wyniki otrzymane przy użyciu funkcji `tic()` oraz `toc()` z języka Julia zostały uśrednione, jednak dla tak szybkich wykonań zawierają narzut pracy procesora.

5.3 Wyniki i interpretacja

Przedział	Miejsce zerowe x	Wartość $f(x)$	Liczba iteracji
[0.0, 1.0]	0.619140625	9.066320343276146e-5	9
[1.0, 2.0]	1.51171875	0.000638447089475136	8

Obydwa wywołania funkcji kończą się z flagą błędu `BISECTION_NO_ERR` (wartość zero), która sygnalizuje prawidłowe wykonanie algorytmu. Widoczne jest zatem, że przy doborze odpowiednich przedziału metoda bisekcji znajdzie miejsca zerowe funkcji w tych przedziałach. Jest to ważna własność metody bisekcji, gdyż metody Newtona i siecznych mogą dla pewnych danych rozbiegać od prawidłowego wyniku.

5.4 Wnioski

Metoda bisekcji pozwala na znalezienie miejsc zerowych w podanych przedziałach zadaną dokładnością, jeżeli miejsca zerowe faktycznie się w nich znajdują. Żeby znaleźć przedziały, w których znajdują się miejsca zerowe warto jest znaleźć wykres funkcji i na jego podstawie dobrać parametry wejściowe.

6 Zadanie szóste

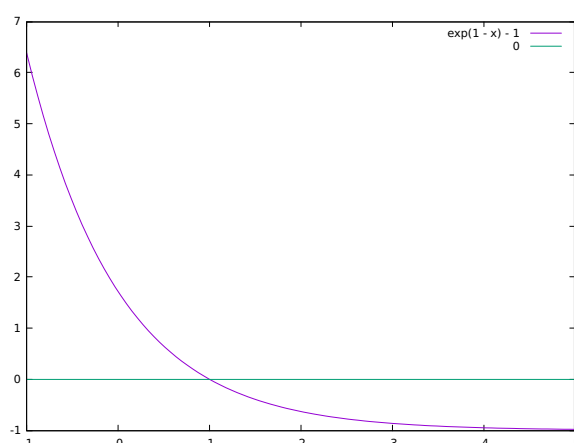
6.1 Opis problemu

Celem zadania było znalezienie miejsc zerowych funkcji $f_1(x) = e^{1-x} - 1$ oraz $f_2(x) = xe^{-x}$ za pomocą metod bisekcji, Newtona i siecznych. Należało dla zadanych dokładności dobrać odpowiednie przedziały i przybliżenia początkowe. Następnie należało przeprowadzić serię eksperymentów pokazujących zachowanie metody Newtona w zależności od doboru przybliżeń początkowych.

6.2 Rozwiązanie

W zadaniu zostały wykorzystane zaimplementowane wcześniej w języku programowania **Julia** funkcje, będące realizacjami metod bisekcji, stycznych i siecznych. Funkcje te zostały umieszczone w module **EquationSolving**, który musi zostać zaimportowany do programu przy pomocy instrukcji `using`, aby było możliwe korzystanie z wymienionych funkcji.

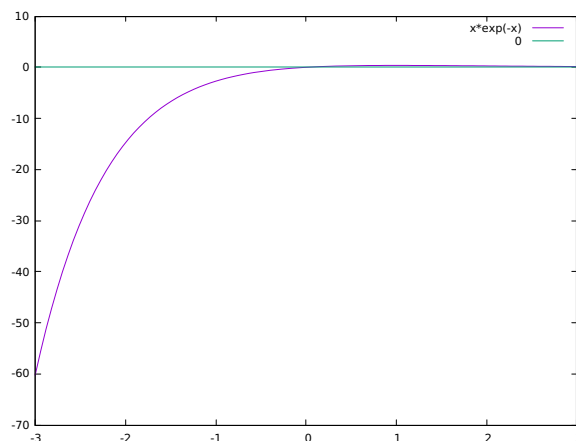
Podobnie jak w przypadku zadania piątego należało tutaj dobrać odpowiednie parametry dla wywołań funkcji, czyli przybliżenia początkowe dla metod Newtona i siecznych oraz przedziały dla metody bisekcji. Dla wszystkich metod zostały zadane dokładności $\delta = 10^{-5}$ i $\epsilon = 10^{-5}$. Maksymalna liczba iteracji w metodach Newtona i siecznych to czterdzieści.

Rysunek 2: Wykres dla funkcji $f_1(x) = e^{1-x} - 1$ stworzony przy użyciu narzędzia *gnuplot*

Na podstawie wykresu można stwierdzić, że miejsce zerowe funkcji znajduje się w okolicach liczby jeden. Będziemy zatem dobierać parametry wywołania dla funkcji $f_1(x) = e^{1-x} - 1$ następująco:

- Dla metody bisekcji dobór przedziału $[a, b]$, gdzie między wartościami a i b znajduje się liczba jeden.
- Dla metody Newtona dobór przybliżenia początkowego x_0 blisko jedynki, jednakże należy mieć na uwadze spłaszczenie funkcji f_1 , do którego wyznaczone styczne przecinające się z osią X będą nas oddalały od miejsca zerowego. Należy również zwrócić uwagę na osiąganie przez pochodną wartości bliskich zero w spłaszczonej części funkcji.
- Dla metody siecznych musimy uważać, aby wzięte przybliżenia początkowe dawały sieczną, przecinającą oś X . Musimy również wziąć punkty odpowiednio blisko miejsca zerowego, gdyż w przeciwnym wypadku metoda siecznych może nie zbiegać do rozwiązania.

Rysunek 3: Wykres dla funkcji $f_2(x) = xe^{-x}$ stworzony przy użyciu narzędzia *gnuplot*

Na podstawie wykresu można stwierdzić, że miejsce zerowe funkcji znajduje się w okolicach liczby zero. Będziemy zatem dobierać parametry wywołania dla funkcji $f_2(x) = xe^{-x}$ następująco:

- Dla metody bisekcji dobór przedziału $[a, b]$, gdzie między wartościami a i b znajduje się liczba zero.
- Dla metody Newtona dobór przybliżenia początkowego x_0 blisko zera, jednakże należy mieć na uwadze spłaszczenie funkcji f_1 , do którego wyznaczone styczne przecinające się z osią X będą nas oddalały od miejsca zerowego, bądź też wprowadzą nas zbyt szybko w zadaną dokładność. Należy również zwrócić uwagę na osiąganie przez pochodną wartości bliskich zero w spłaszczonej części funkcji.
- Dla metody siecznych musimy uważać, aby wzięte przybliżenia początkowe dawały sieczną, przecinającą oś X . Musimy również wziąć punkty odpowiednio blisko miejsca zerowego, gdyż w przeciwnym wypadku metoda siecznych może nie zbiegać do rozwiązania.

6.3 Wyniki i interpretacja

$f_1(x) = e^{1-x} - 1$				
	Dane wejściowe	Miejsce zerowe x	Wartość $f(x)$	Liczba iteracji
Metoda bisekcji	[0.0, 2.0]	1.0	0.0	1
Metoda bisekcji	[0.0, 1.5]	0.99993896484375	6.103701893311886e-5	13
Metoda Newtona	$x_0 = 7.5$	-617.6416330443619	4.7059521480000026e268	41 (Błąd)
Metoda Newtona	$x_0 = 0.8$	0.999999848053367	1.5194663527395846e-8	3
Metoda siecznych	$x_0 = 0.5, x_1 = 1.5$	1.000035603015087	-3.560238130717597e-5	4
Metoda siecznych	$x_0 = 0.0, x_1 = 0.5$	0.9999098501025039	9.015396112022067e-5	4

W powyższej tabeli zostały przedstawione wyniki działania funkcji dla $f_1(x) = e^{1-x} - 1$. Dla metody bisekcji wybór przedziału [0.0, 2.0] daje nam wynik już w pierwszej iteracji, ponieważ miejsce zerowe leży pośrodku tego przedziału. Wybór przedziału, gdzie w miejsce zerowe nie znajduje się dokładnie po środku generuje wynik z błędem w trzynastu iteracjach. Metoda ta jest bezpieczna, gdyż jeżeli w naszym przedziale znajduje się miejsce zerowe to trafimy w jego okolicę co do zadanej dokładności. Dla metody Newtona wybór przybliżenia początkowego z przedziału $(1, \infty)$ spowoduje wybór kolejnego punktu po lewej stronie miejsca zerowego i w dużej odległości od niego, co uniemożliwi nam to dojście do zadanej dokładności w maksymalnej liczbie iteracji. Dla $x_0 = 7.5$ dojście do zadanej dokładności następuje dopiero w 662 iteracji. Podobne zjawisko może mieć miejsce dla metody siecznych, gdy wybierzemy dwa przybliżenia początkowe, między którymi nie znajduje się miejsce zerowe i które są od niego w dużym stopniu oddalone.

$f_2(x) = xe^{-x}$				
	Dane wejściowe	Miejsce zerowe x	Wartość $f(x)$	Liczba iteracji
Metoda bisekcji	[-0.5, 0.5]	0.0	0.0	1
Metoda bisekcji	[-0.3, 0.4]	9.765624999999206e-5	9.764671372247413e-5	10
Metoda Newtona	$x_0 = 0.5$	-3.0642493416461764e-7	-3.0642502806087233e-7	5
Metoda Newtona	$x_0 = 1.5$	12.622712427403389	4.1608143088697865e-5	8
Metoda Newtona	$x_0 = 1.0$	Błąd: pochodna bliska zeru		1
Metoda siecznych	$x_0 = -1.0, x_1 = 1.0$	-1.5524946649498206e-5	-1.5525187675337627e-5	17
Metoda siecznych	$x_0 = -20.0, x_1 = -19.0$	-6.810236932118779e-7	-6.810241570053064e-7	37

W powyższej tabeli zostały przedstawione wyniki działania funkcji dla $f_2(x) = xe^{-x}$. Dla metody bisekcji analogicznie jak w przypadku poprzedniej funkcji, wybór przedziału [-0.5, 0.5] daje nam dokładny wynik w pierwszej iteracji, gdyż miejsce zerowe leży na środku tego przedziału. Dla metody Newtona wybór $x_0 = 0.5$ doprowadza do zadanej dokładności wyniku w pięciu iteracjach. Ciekawe zjawisko następuje jednak dla $x_0 = 1.5$. Funkcja f_2 przebiega bardzo blisko osi X dla $x > 1.0$. Wybór takiego przybliżenia początkowego wprowadził nas wadaną dokładność ϵ , mimo że punkt $x = 12.62$ nie jest miejscem zerowym tej funkcji. Dla metody Newtona wybór $x_0 = 1.0$ powoduje błąd, gdyż wartość pochodnej funkcji f_2 w punkcie x_0 wynosi zero. Metoda siecznych dla $x_0 = -1.0, x_1 = 1.0$ natomiast w siedemnastu iteracjach znajduje wynik spełniający kryteria dokładności. Wybór przybliżeń początkowych oddalonych znacznie od miejsca zerowego również doprowadza nas w tym przypadku do wyniku w zadanej liczbie maksymalnych iteracji. Spowodowane to jest tym, iż funkcja gwałtownie rośnie dla $x < 0$, dlatego też sieczna będzie szybko wyznaczać punkty zbliżające się do miejsca zerowego.

6.4 Wnioski

Przy stosowaniu metod bisekcji, Newtona i siecznych należy uważać na odpowiedni dobór przybliżeń początkowych i przedziałów, ponieważ nie każdy taki wybór może prowadzić do znalezienia miejsca zerowego funkcji.